

Improviseren op de Via Aurelia

Nieuw traject van Menton naar Arles (GR 653A)

Robert Keukens

Op 29 mei 2010 is de nieuwe Jacobsweg van Menton naar Arles feestelijk ingewijd in Menton. Dit traject maakt deel uit van de weg van Rome naar Santiago en sluit in Arles aan op de Via Tolosana naar Puente La Reina, vanwaar de weg vervolgd kan worden via de Camino Francés.

Alain le Stir van de Association Régionale Provence-Alpes-Côte d'Azur-Corse des Amis des Chemins de Compostelle et de Rome zond mij de voorlopige gids toe, een gedetailleerd boekje met een zeer uitvoerige routebeschrijving en handgetekende kaartjes. De inleiding vertelt, dat de markering in het voorjaar van 2010 zal zijn voltooid en de officiële *Topoguide* van de Fédération Française de la Randonnée Pédestre (FFRP) naar verwachting in 2011 zal verschijnen. Dit komt mij veel te optimistisch voor, aangezien er nog maar weinig stukken rood-wit zijn gemarkeerd en de voorlopige markering met de blauwe ster dikwijls heel primitief is of zelfs geheel ontbreekt. Wel is de weg soms ook nog gemarkeerd met fraaie gele sterren, die de wandelaar toch weer op weg helpen. Zonder de uitvoerige beschrijving en de handgemaakte kaartjes is het dan ook onmogelijk de goede weg te vinden. Tijdens mijn tocht van 26 april tot en met 12 mei heeft het veel geregend, waardoor ik de beschrijving en de kaartjes soms niet kon raadplegen. Ik werd daardoor gedwongen enkele malen flinke stukken langs de *route nationale* te lopen.

Kloosters en abdijen

De route is ongeveer 380 kilometer lang, komt alleen in Menton, La Napoule, Théoule-sur-Mer, Saint-Raphaël en Fréjus langs de zee, maar gaat verder door het vaak bergachtige binnen-

land. Er liggen veel mooie stadjes en dorpen langs de route, waarvan ik alleen om een idee van de route te geven de volgende noem: Menton, Roquebrune-Village, Vence, Fréjus, Lorgues, Saint-Maximin-la-Sainte-Baume, Aix-en-Provence, Salon-en-Provence en Arles. Van Sint-Jacob heb ik weinig gemerkt, wel wemelt het er van de kloosters en abdijen. Alleen al de streng-romaanse, maar helaas niet meer bewoonde, Abbaye du Thoronet bij het gelijknamige dorpje is de reis al waard.

De regionale organisatie publiceert op internet een uitmuntende, regelmatig bijgehouden lijst van slaapplekken, waarin alle *gîtes d'étape*, jeugdherbergen, *chambres d'hôte*, hotelletjes, campings, kloosters, *accueils religieux* en *accueils jacquaires* zijn opgenomen. *Refugios* en *albergues* voor pelgrims zijn er niet. Wel zijn er veel kloosters, parochies en particulieren, die pelgrims tegen een vergoeding opvangen. Zelf heb ik in het nonnenklooster Notre Dame de Laghet, met hemels zingende nonnen, gelooft en heb ik één keer gebruik mogen maken van een accueil jacquaire. De zeker niet rijke gastvrouw wilde de volgende morgen pas na hevig aandringen een vergoeding aannemen. Overigens moet je in de Provence rekenen op ongeveer 50 euro per nacht voor één of twee personen. Ook de kloosters vragen in het algemeen een commerciële vergoeding. Per dag gaf ik, inclusief eten, ongeveer drie keer zoveel uit als in Spanje of Portugal.

Villawijken

Het traject is goed gekozen. De verkeerswegen worden waar dit redelijk en mogelijk is vermeden, met als gevolg dat je soms hele dagen door de bossen en de heuvels loopt met slechts

een enkele maal een dorpje of gehucht. Het landschap is heel afwisselend, hoe dichterbij de kust en de steden, hoe vaker je uitkijkt op eindeloze nieuwbouwwijken in Provençaalse stijl. De voortdurende afwisseling van wijken met weelderige villa's en armoedige dorpen, die half op instorten staan en waar niets meer gebeurt, maakt een bijzonder onaangename indruk. Hierbij komt nog de panische angst van de Fransen voor iedere mogelijke inbreuk op hun eigendom. Dit blijkt uit de eindeloze waarschuwingen voor gemene honden, voetangels en klemmen, verbodsbordjes, één tot vijf woest blaffende honden per huis, hoge muren en heggen, hele batterijen met televisiecamera's en hermetisch afgesloten villawijken. Dit verwacht je in Zuid-Amerika, maar in Frankrijk behoeft je toch niet in een *prison dorée* te leven?

Het uitzicht vanuit de heuvels op de Middellandse Zee is geweldig. Ondanks de vele regenbuien bleven de paden goed beloopbaar. Bloemen zijn er in overvloed in het voorjaar: veel brem, wilde gladiolen, vogelmelk, cistusrozen en op de wat vochtiger plekken orchideeën. Met uitzondering van enkele adelaars geen bijzondere vogels gezien, wel hoorde ik een enkele maal een hop, maar niet vergelijkbaar met Spanje, waar de verre roep van de hop je vrijwel de gehele dag begeleidt.

Wild heb ik niet gezien, misschien een konijntje, maar verder niets. In een enkel gebied met wildroosters zag ik wel veel sporen van reeën en herten en in de ruigere gebieden woelsporen van wilde zwijnen. Geen enkele levende slang gezien, wel af en toe een hagedisje, verder niets.

De hele tocht heb ik alleen gelopen. Twee pelgrims ben ik tegengekomen, één op weg naar Spanje, de ander naar Italië. Een paar keer gezwaaid naar fietsers, die gezien hun bagage waarschijnlijk op weg waren naar Rome of Santiago. Verder kwam je alleen in het week-

einde in de heuvels veel wandelaars tegen.

Het is zeker een mooie en interessante route, maar zo lang de markering niet af is, zou ik niemand aanraden deze weg nu al te lopen. Zeker bij slecht weer ben je elke dag zo één of twee uur extra kwijt. Ik heb naast de voorlopige documentatie de Franse IGN-kaarten 1 op 100.000 gebruikt. Bij een goede bewegwijzering is dat altijd genoeg gebleken. ●